

Arrest

nr. 122 007 van 31 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 28 maart 2010 het Rijk binnen en diende op 30 maart 2010 een asielaanvraag in. Op 22 oktober 2010 werd de vluchtelingenstatus van verzoeker erkend. Op 8 oktober 2013 werd een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen en tot uitsluiting van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Balcad en te behoren tot de Abgal-clan (< Hawiye). Op 20 oktober 2010 werd u door het Commissariaat-generaal op basis van volgende feiten erkend in de hoedanigheid van vluchteling. U werd op 15 februari 1981 geboren te

Baydhabo en verhuisde op 2 of 3-jarige leeftijd met uw gezinsleden naar Balcad omdat uw vader als soldaat in het leger van Siad Barre gestationeerd werd in Balcad. Een buurtbewoner, Ab., baatte een buurtcinema uit. Na middernacht werden daar seksfilms vertoond. In 1999, tijdens het bekijken van een seksfilm, beseftte u dat u homoseksuele gevoelens had. Eén of twee weken later, na het bekijken van een seksfilm, praatte u over uw homoseksuele gevoelens met Ab.. Ab. vertelde u dat hij gedurende 7 jaar in Qatar had gewoond en daar homoseksuele ervaringen had opgedaan. Ab. verleidde u en bepotelde u en u voelde zich aangetrokken tot hem. U stemde toe seks met hem te hebben. U begon een seksuele relatie met Ab.. Op een avond in 2003 of 2004, na een vertoning van een seksfilm, poogde u met N. uw homoseksuele gevoelens te bespreken. Jullie waren allebei opgewonden doch wanneer u N. aanraakte en uw broek liet zakken schrok hij, sloeg hij u en nam hij vervolgens een mes en verwondde u. N. zorgde ervoor dat het gerucht verspreid raakte in Balcad dat u homoseksueel was. Sindsdien werd u bespot en bespuwd door de bevolking. U had nog steeds een homoseksuele relatie met Ab. en gezien de geruchten de ronde deden dat u homoseksueel was begon men ook Ab. ervan te verdenken homoseksueel te zijn. Ab. besloot begin 2005 uit voorzorg Somalië te verlaten en naar Jemen te reizen. Ook u smeedde sinds begin 2005 plannen om naar Jemen te reizen doch uw zieke vader, die niet op de hoogte was van de geruchten dat u homoseksueel zou zijn, smeekte u in Somalië te blijven. De buurtcinema van Ab. werd overgenomen door Dhako. Begin 2006 had u wederom een seksfilm bekeken in de buurtcinema waarna u met K. G. naar buiten ging om langs de rivier een sigaret te roken. U vertelde aan K. G. dat u homoseksuele gevoelens had. Hierop timmerde K. G. u in elkaar en stak hij u met een mes. K. G. versterkte de geruchten die de ronde deden over u en beaamde dat u homoseksueel was. In juni 2006 kwamen de United Islamic Courts (UIC) aan de macht in Mogadishu en werd de buurtcinema gesloten. Op 30 maart 2008 overleed uw vader aan epilepsie. Uw moeder, die via roddels over uw homoseksuele geaardheid hoorde, vroeg u het land te verlaten omdat uw zussen door de roddels over u niet aan een echtgenoot konden geraken. Op 25 december 2008 verliet u Somalië per voertuig en reisde u via Jijiga (Ethiopië) naar Addis Ababa (Ethiopië). U verbleef gedurende 5 maanden in Addis Ababa waarna u op 1 mei 2009 een vlucht van een u onbekende luchtvaartmaatschappij nam en naar Damascus (Syrië) reisde. U verbleef gedurende 4 maanden in Damascus en in september 2009 reisde u per voertuig naar Istanboel (Turkije). U verbleef gedurende meer dan 6 maanden in Istanboel en reisde op 22 maart 2010 per boot naar een u onbekende Europees land. Op 30 maart 2010 vroeg u asiel aan. U werd op 20 oktober 2010 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen erkend in de hoedanigheid van vluchteling. Op 5 april 2011 sloot u onder druk van uw moeder een religieus huwelijk met S. O. A. te Balcad. Op 7 juli 2011 diende uw echtgenote, S. O. A., een visumaanvraag in het kader van gezinshereniging in op de Belgische ambassade te Addis Ababa (Ethiopië). Haar visumaanvraag werd echter geweigerd aangezien u sinds 14 november 2011 opgesloten bleek in de gevangenis. Op 19 november 2012 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen (arrestnummer C/1811/12) veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 12 jaar wegens poging tot moord gepleegd te Antwerpen op 9 november 2011.

Omdat op basis van de visumaanvraag in het kader van gezinshereniging die ingediend werd door uw echtgenote, S. O. A., op 7 juli 2011 bij de Belgische ambassade te Addis Ababa (Ethiopië) uw beweerde homoseksualiteit en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw initieel asielrelaas ernstig op de helling kwamen te staan, besloot ik te onderzoeken of de vluchtelingenstatus die u werd toegekend nog steeds op u van toepassing is.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat er na uw erkenning als vluchteling nieuwe elementen in uw asieldossier zijn opgedoken waaruit blijkt dat de verklaringen die u in de loop van de asielprocedure heeft afgelegd en die essentieel waren voor uw erkenning als vluchteling ongeloofwaardig zijn.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, alsook uit uw eigen verklaringen tijdens uw gehoor in de gevangenis van Leuven op 6 september 2013 blijkt dat u op 5 april 2011 te Balcad huwde met een vrouw, genaamd S. O. A. (zie informatie in administratief dossier en gehoorverslag CGVS dd. 6 september 2013, p. 3-4). Een huwelijksakte op naam van S. O. A. en Hamza Mohamud Ahmed werd uitgegeven op 5 april 2011 door Somali Democratic Republic Ministry of Justice & Religious Affairs te Balcad stelt dat u voor Sheikh Mohamed Abdi huwde (zie informatie in administratief dossier). U lichtte toe dat u niet in levende lijve aanwezig was tijdens uw huwelijk afgesloten op 5 april 2011 in Balcad (p. 4). U voegde hier herhaaldelijk aan toe dat het huwelijk van u met S. O. A. de keuze van uw moeder was (p. 2, 4 en 5) en

u stelde meermaals dat u het huwelijk met S. O. A. niet kon weigeren (p. 2, 3 en 4) omdat volgens de culturele normen van de Somali de ouders de huwelijkspartner van hun kind kiezen (p. 2). U verklaarde dat u nog steeds homoseksueel bent (p. 4).

Ten eerste kan opgemerkt worden dat u, hoewel u verklaarde dat u onder druk van uw moeder het huwelijk met S. O. A. accepteerde aangezien u niet kon weigeren (p. 2, 3 en 4), tijdens uw gehoor voor het CGVS geenszins toelicht hoe het precies onmogelijk was het huwelijksvoorstel af te slaan terwijl u verklaarde dat uw moeder in Balcad resideerde (p. 4) en u zich op dat moment in België bevond. De vaststelling dat u 'niet kon weigeren' is zeer frappant des te meer u zich in een land bevindt waar homoseksualiteit niet strafbaar is, waar homohuwelijken zijn toegestaan en waar activiteiten en een verenigingsleven voor homoseksuelen voorhanden is. U ondernam geen poging om de vaststellingen, die blijken uit de stukken van het administratief dossier, te ontkrachten met objectieve elementen.

Ten tweede kan worden opgemerkt dat wanneer de interviewer van het CGVS u tijdens uw gehoor in de gevangenis van Leuven op 6 september 2013 tot tweemaal vroeg de namen te geven van de personen waar u (homoseksuele) relaties mee had in Somalië (p. 5) u telkens weigerde te antwoorden op de gestelde vraag (p. 5), weigerde mee te werken (p. 5) en het gehoor zelf volledig stopzette (p. 5). Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dd. 28 september 2010 bleek u nochtans wel in staat gedetailleerd te antwoorden op deze vragen (zie gehoorverslag CGVS dd. 28 september 2010).

Ten derde kan worden opgemerkt dat u, nadat het CGVS op de hoogte kwam van het feit dat u op 5 april 2011 een heteroseksueel huwelijk sloot met S. O. A. en S. O. A. vervolgens op 7 juli 2011 een visumaanvraag indiende opdat ze u in België kon komen vervoegen in het kader van gezinshereniging, u ruimschoots de gelegenheid kreeg tijdens een gehoor op 6 september 2013 in de gevangenis van Leuven om inlichtingen te verschaffen in verband met uw huwelijk alsook om elementen aan te brengen waarom het CGVS niet over zou moeten gaan tot een intrekking van het vluchtelingenstatuut. Toen u op 6 september 2013 de kans kreeg om uw bezwaren tegen een mogelijke intrekking van de vluchtelingenstatus uiteen te zetten stelde u echter herhaaldelijk geen tijd te hebben om op de vragen van de interviewer van het CGVS te antwoorden (p. 2-3), beweerde u geen verblijfsvergunning in België meer te willen (p. 2), beweerde u geen documenten in België te willen (p. 2) en beweerde u niet meer geïnteresseerd te zijn in de vluchtelingenstatus (p. 4). Verder weigerde u op de gestelde vragen te antwoorden (p. 5), weigerde u uw medewerking te geven (p. 5) en besloot u eenzijdig het gehoor stop te zetten (p. 5). Er mag van u verwacht worden dat de kansen die u krijgt om aan te tonen dat u - ondanks indicaties die uw homoseksuele geaardheid in vraag stellen - uw vluchtelingenstatus wenst te behouden aangrijpt en uw nood aan bescherming kan toelichten. Het weigeren uw medewerking te verlenen trekt de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksualiteit verder in twijfel. Indien u homoseksueel zou zijn en u als homoseksueel in Somalië werkelijk gevaar zou lopen zou men verwachten dat u bereid zou zijn toe te lichten waarom u de vluchtelingenstatus nodig heeft. De vaststelling dat u dit weigert en dat u expliciet verklaart niet meer geïnteresseerd te zijn in de vluchtelingenstatus (p. 4), draagt verder bij tot het vermoeden dat u in werkelijkheid niet homoseksueel geaard bent en omwille van deze reden vervolging vreest in uw land van herkomst. Immers, uw gedrag is onverenigbaar met het koesteren van een gegronde vrees en leidt tot de conclusie dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

Bovenvermelde opmerkingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop ik mij baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut, op zeer ernstige wijze ondermijnd. Bijgevolg kan er in het kader van uw asioldossier niet meer besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Somalische asielzoekers uit Zuid- en Centraal-Somalië krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun identiteit aannemelijk maken.

Hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit Balcad, kan de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet u niet worden toegekend. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert immers dat wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een asielzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd die asielzoeker uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 19 november 2012 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen (arrestnummer C/1811/12) veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 12 jaar wegens "[te Antwerpen op 9 november 2011] gepoogd te hebben opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade [...] te doden, het voornemen om de misdaad of het wanbedrijf te plegen zich geopenbaard hebbende door uitwendige daden die een begin van uitvoering van die misdaad uitmaakten, en alleen tengevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist". De informatie met betrekking tot de feiten en uw veroordeling in België is toegevoegd aan het administratieve dossier. Op basis van deze vaststellingen meent het CGVS dan ook dat de subsidiaire beschermingsstatus u niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada over de praktijk van gearrangeerde en gedwongen huwelijken in Somalië en een psychiatrisch verslag 9 december 2011.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Nopens de status van vluchteling

2.3. Verzoeker is erkend als vluchteling omwille van vrees voor vervolging in Somalië om zijn homoseksuele geaardheid op 20 oktober 2010. Verzoeker heeft intussen een aanvraag voor familiehereniging ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier). Aldus bleek dat verzoeker intussen gehuwd is met een Somalische vrouw. De CGVS heeft verzoeker daarop gehoord om hem de mogelijkheid te bieden dit toe te lichten.

2.4. De commissaris-generaal kan krachtens artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet besluiten om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

2.5. Verzoeker voert aan dat het huwelijk niet zijn initiatief was maar door zijn moeder was gearrangeerd. Indien per hypothese kan worden aangenomen dat verzoekers huwelijk een gearrangeerd huwelijk zou zijn, dan impliceert dit geenszins dat dit ook een gedwongen huwelijk was. Bovendien is het redelijk te veronderstellen dat verzoeker na het intussen overlijden van zijn vader als volwassen man en oudste van zijn broers en zussen (psychiatrisch verslag p. 5) nu ook behoort tot de familieouderen. Er kan er dan ook van uitgegaan worden dat hij eigen beslissingen kan nemen, minstens beïnvloeden en zich kan verzetten tegen

een huwelijk temeer hij zich in het buitenland bevindt waar hij niet onder dwang staat. Indien verzoeker toch voorhoudt dat zijn moeder haar homoseksuele zoon die in een ander continent verblijft zou willen en kunnen gedwongen uithuwen, dan dient verzoeker dit geloofwaardig te maken. Verzoeker weigert echter zijn medewerking te geven, en verschaft geen nadere toelichting bij dit huwelijk tenzij dat hij daardoor het uithuwelijken van zijn acht zussen kan vergemakkelijken. Daargelaten dat verzoeker niet aantoonde dat zijn meerderjarige zussen nog steeds niet gehuwd zijn, kan hieruit bezwaarlijk een vervolging blijken. Het door verzoeker neergelegde oudere rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van september 2007 over de praktijk van gearrangeerde en gedwongen huwelijken in Somalië is evenmin dienstig nu dit in essentie de situatie van vrouwen betreft en benadrukt wordt dat vooral 'jonge vrouwen' omwille van 'hun leeftijd' niet bij machte zijn zich te verzetten tegen een gearrangeerd huwelijk of om tijdig weg te lopen. Uit dit artikel kan niet blijken dat mannen geen enkel zeggenschap hebben tijdens de onderhandelingen tussen de families of clans, noch dat mannen van boven de dertig die in het buitenland wonen zelf geen initiatieven of beslissingen kunnen nemen. Daarenboven kan niet worden ingezien waarom verzoeker zijn toestemming geeft voor een huwelijk indien hij werkelijk homoseksueel is, zelfs als dit door zijn in Somalië verblijvende moeder gevraagd wordt. Immers verzoeker is net naar België gekomen om te verhinderen dat een sociaal stigma zou escaleren tot familiale verplichtingen die uitmonden in vervolging en werd erkend als vluchteling om hiertegen beschermd te worden. Het aangaan van een huwelijk kan dan ook enkel betekenen dat verzoeker hiermee geen problemen heeft en er mee instemt. Anderzijds redeneren zou immers betekenen dat het verlenen van de vluchtelingenstatus in België voor verzoeker geen nut kon hebben.

2.6. Indien verzoeker aanvoert dat *"de druk van zijn familie, met name van zijn moeder, alsdan beslissend"* was, dat er *"bezorgdheid in hoofde van verzoeker over de reputatie van zijn familie"* was, dat *"de afwezigheid van verzoeker het sociale stigma voor de familie niet automatisch heeft weggenomen"* en dat het *"niet ongewoon [is] dat personen met een homoseksuele geaardheid een heteroseksueel huwelijk aangaan, teneinde zich te conformeren aan de sociale normen"*, dan blijven dit loutere beweringen die niet vermogen te verklaren waarom verzoeker toentertijd hieraan kon weerstaan tot hij uiteindelijk naar België is gekomen maar thans wel zou zwichten en dit terwijl hij in België bescherming geniet voor familiale en sociale druk in Somalië. Derhalve kan de commissaris-generaal wel degelijk besluiten dat dit verzoekers voorgehouden homoseksualiteit sterk betwijfeld kan worden wat de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ontkracht, te meer verzoeker weigert hierover toelichting te geven en zelfs verklaart geen vluchtelingenstatus meer te wensen (gehoor p.4).

Verzoeker tracht zijn houding te verklaren en stelt *"Het is duidelijk dat verzoeker overmand was door negatieve emoties die het hem onmogelijk maakten om op een rustige manier te antwoorden op de hem gestelde vragen. Men verlieze niet uit het oog dat verzoeker op dat moment al bijna 2 jaar in gevangenschap verkeerde en door zijn veroordeling tot 12 jaar gevangenschap geen uitzicht heeft op vrijlating op korte termijn. De procedure tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus was derhalve bijzonder stresserend voor verzoeker en leidde tot acuut defaitisme en tot wanhoop in hoofde van verzoeker. Er is dus geen sprake van een door verzoeker gewild gebrek aan medewerking. De lagere frustratiedrempel van verzoeker is gedocumenteerd ter gelegenheid van het strafrechtelijk onderzoek tegen hem"* en legt een schrijven van Psychiater Dr. N. D. V. van 9 december 2011 voor.

2.7. Echter voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Uit het administratief dossier kunnen geen geldige redenen blijken voor verzoekers gebrek aan medewerking. Indien het psychiatrisch rapport van 9 december 2011 vermeldt dat verzoeker *"een zekere arrogantie [vertoont] die onder andere leidt tot een vorm van koppigheid en halsstarrigheid"* en *"mogelijk (momentane) problemen met de zelfbeheersing"* heeft dan blijkt eveneens dat *"betrokkene in staat kan geacht worden om zijn gedragingen toereikend te plannen en te organiseren. Hij zal dus doorgaans niet impulsief handelen en/of reageren"*. Hoe dan ook uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker continu en doelbewust iedere medewerking weigert. Evenmin heeft verzoeker nadien enige poging ondernomen om zijn gedrag te corrigeren. Indien verzoeker aldus mogelijks gemakkelijk zijn zelfbeheersing verliest, dan kan dit zijn volgehouden en volstreekte onwilligheid om mee te werken, niet verschonen. Een dergelijke houding is niet te verzoenen met een nood aan bescherming. Er kan dan ook slechts vastgesteld worden dat verzoeker initiële beweringen over zijn homoseksuele geaardheid loze en onwaarachtige beweringen waren en hij wel degelijk een (desgevallend gearrangeerd) huwelijk wilde aangaan met een Somalische vrouw. Immers het aangaan van een heteroseksueel huwelijk kan verregaande gevolgen hebben op de emotionele en seksuele identiteit van een homoseksueel en sluit daarbij

bij voorbaat ook een huwelijk met een homoseksuele partner uit. Aldus wordt slechts aangetoond dat verzoeker in de toekomst geen vaste relatie (huwelijk) met een homoseksuele partner beoogt.

2.8. Verzoeker werd dan ook op 20 oktober 2010 onterecht de vluchtelingenstatus toegekend nu verzoekers huwelijk met een Somalische vrouw, zijn aanvraag tot familiehereniging en zijn verklaringen hierover geen homoseksuele geaardheid aannemelijk kan maken terwijl dit doorslaggevend is geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers gebrek aan medewerking en zijn bewering niet langer geïnteresseerd te zijn in zijn vluchtelingenstatus (CGVS-gehoor p.4) getuigen bovendien van een gedrag dat erop wijst dat hij geen vervolging vreest. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dan ook terecht de vluchtelingenstatus ingetrokken op grond van 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet.

Nopens de subsidiaire bescherming

2.9. Voorop kan worden gesteld dat inzake het ontbreken van een zinsnede in deel "C. Conclusie" in de bestreden beslissing geen substantiële vormvereiste betreft en enkel een materiële vergetelheid is nu uit het deel "B. Motivering" duidelijk blijkt en gemotiveerd wordt dat verzoeker op basis van artikel 55/4, eerste alinea, c) van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker dit ook als zodanig heeft begrepen en hierover argumenteert.

2.10. Artikel 48/4, § 1 stelt als volgt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt".

Aldus is de vaststelling dat de verzoeker valt onder de uitsluitingsgrond zoals bepaald in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet voldoende om te besluiten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2. 11. Verzoeker werd uitgesloten van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 55/4, eerste alinea, c) van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt :

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

(...)

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd."

Verzoeker werd op 19 november 2012 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 12 jaar wegens poging tot moord. In graad van beroep is aldus vastgesteld dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd, hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift bevestigt. Er wordt niet betwist dat verzoeker valt onder de toepassing van artikel 55/4, eerste alinea, c) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker meent dat *"indien hem destijds niet de vluchtelingenstatus" was toegekend, "dan was aan verzoeker indertijd wel de subsidiaire bescherming toegekend: over het principe bestaat geen twijfel, nu dit onder meer blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing."* Daaruit concludeert verzoeker dat *"de situatie van verzoeker gelijk is aan deze van een vreemdeling ten aanzien van wie de subsidiaire bescherming wordt ingetrokken omwille van een ernstig misdrijf. Met het verplichte advies ex artikel 49/2, §5 beoogde de wetgever om een vreemdeling die door eigen toedoen geen internationale bescherming meer kon genieten, toch te vrijwaren van een gedwongen terugkeer naar oorlogsgebied, en dit door een beoordeling op voorhand door de terzake best geplaatste instantie, het CGVS".*

2.13. Het door verzoeker aangevoerde artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Tijdens het verblijf van beperkte duur, kan de minister of zijn gemachtigde, indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot opheffing of intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 57/6, 4° of 6° heeft genomen, de vreemdeling het

bevel geven om het grondgebied te verlaten. Wanneer de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 6°, verstrekt de Commissaris-generaal in zijn beslissing een advies over de vraag of een verwijderingmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

De Memorie van Toelichting verduidelijkt dat "Paragraaf 5 (van artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet) bijgevolg (bepaalt) dat de minister of zijn gemachtigde verblijfsrechtelijke gevolgen kan koppelen aan een beslissing tot opheffing of intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Evenwel, wanneer de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken omwille van de redenen in artikel 57/6, 6°, is er voorzien, om te beletten dat de minister in dit geval alsnog voorafgaandelijk een advies betreffende de verwijderbaarheid zou moeten vragen aan de Commissaris-generaal, dat deze laatste meteen in zijn intrekkingsbeslissing hieromtrent een advies verleend." Derhalve blijkt uit de Memorie van Toelichting dat in artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet een duidelijke afweging werd gemaakt tussen verschillende mogelijke situaties en dergelijk advies enkel voorgeschreven wordt om te voorkomen dat bij de betwisting van de verblijfsrechtelijke gevolgen van een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, dit advies nogmaals kan gevraagd worden zodat deze bepaling beoogt een onnodig dubbel advies inzake artikel 3 EVRM uit te sluiten.

2.14. Vooreerst dient te worden benadrukt dat *in casu* de bestreden beslissing bestaat uit twee op zichzelf staande bestanddelen met name de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet en de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wat wordt geregeld in artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.15. Onderhavige situatie betreft evenmin een intrekking van de subsidiaire bescherming zoals voorzien bij artikel 57/6, 6° van de Vreemdelingenwet maar een uitsluiting van de subsidiaire bescherming geregeld in artikel 57/6, 5° van de Vreemdelingenwet. Aldus is verzoekers verwijzing naar artikel 49/2, §5° van de Vreemdelingenwet niet aan de orde, temeer door de uitdrukkelijke verwijzing naar "*Wanneer de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 6°*" een analoge toepassing op een uitsluiting ingeval van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet niet geldt. Wettelijk gezien rust er aldus in deze geen verplichting op de commissaris-generaal tot het uitbrengen van een advies over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 EVRM.

2.16. Bovendien is, in tegendeel tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, dit advies niet meer dan wat het zegt, met name een aanbeveling of raadgeving die *in casu* de minister of zijn gemachtigde niet bindt. Immers het voormelde artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot opheffing of intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling een bevel 'kan' geven om het grondgebied te verlaten. Het gaat derhalve niet om een gebonden bevoegdheid waarbij een bevel automatisch volgt op de intrekkingsbeslissing. Uit de bewoordingen blijkt duidelijk dat aan de minister de keuze wordt geboden om al dan niet een bevel af te leveren.

Voorts en niet in het minst, blijkt uit het administratief dossier en het verzoekschrift dat verzoeker werd veroordeeld tot 12 jaar gevangenisstraf waarvan hij slechts 2 jaar heeft uitgezeten zodat het nut om thans reeds een onderzoek naar de beoordeling van artikel 3 EVRM te voeren niet kan worden ingezien. Het is pas op het ogenblik dat aan de verzoeker desgevallend daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. Het is immers evident dat de CGVS niet kan vooruitzien op de toekomstige situatie in Somalië bij verzoekers (eventueel vervroegde) vrijlating. Verzoeker kan dan ook ten gepaste tijde, met name indien hij in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten -en niet eerder, te meer nu de Raad bij de beoordeling van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel- middels het indienen van een annulatieberoep de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling.

2.17. Beide door verzoeker aangehaalde situaties zijn aldus verschillend zodat de Raad geen aanleiding ziet om in te gaan op verzoekers vraag een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Zoals gesteld betreft de bestreden beslissing een uitsluiting van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet en geregeld in artikel 57/6, 5° van de Vreemdelingenwet en omvat onderhavige

uitsluiting geen verwijderingsmaatregel. Evenmin werd er *in casu* reeds voorafgaandelijk al een onderzoek naar de beoordeling van artikel 3 EVRM gedaan, zodat ook de ratio legis van het vermijden van een dubbel verzoek tot advies over artikel 3 EVRM niet aanwezig is.

2.18. De Raad ziet dan ook evenmin redenen om de bestreden beslissing "*te vernietigen en het dossier opnieuw over te maken aan het CGVS met het oog op het verstrekken van een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 3 EVRM*", nu de commissaris-generaal hiertoe niet verplicht was. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.19. Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 14.7 van het BUPO-verdrag, van artikel 4.1 van Protocol 7 bij het EVRM en van het algemeen rechtsbeginsel *ne bis in idem*, kan slechts worden vastgesteld dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zich over de eventuele voorwaardelijke invrijheidstelling van verzoeker uit te spreken, noch over de modaliteiten hiervan.

2.20. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK